

[Kirkeministeren.]

Jordlovsudvalget saa gjorde opmærksom paa, hvad der ikke er forbavsende, at en saadan Forbliven ved Præstegaarden er ikke lovmedholdelig, og at Jordlovsudvalget ikke kunde give det sin Billigelse. Derfor foreslog Kirkeministeriet, at der skulde blive den Lod tilbage ved Præstegaarden, som Loven tillader, og at der skulde foretages den Udstykning, som Jordlovsudvalget har Krav paa i Kraft af Jordloven, og Kirkeministeriet maatte saa utvivlsomt gaa ud fra, at det Menighedsraad og den Præstegaardskommission, som har indstillet, at al Avlingen skulde blive ved Præstegaarden, maatte føle sig tilfreds med det subsidiaire, med det næstbedste, der kunde ydes dem, at de fik Lov til at beholde saa meget, som Loven tillader. Derfor falder den Afgørelse i Overensstemmelse med Præstelønningsloven, at Udstykningen skal approberes i Kirkeministeriet. Denne Afgørelse faldt den 1. September i Fjor. Efter den skulde der blive tilbage ved Præstegaarden en Stamparcel paa 20 Tdr. Land Ager, ca. 7 Tdr. Land Eng og Toften paa ca. 3 Tdr. Land. Saa sker der dette, som er meget rigtigt refereret af de ærede Medlemmer, der har haft Ordet i denne Sag, at da de samles til Udstykningsmødet i Præstegaarden den 30. September, fremkom der et andet Forslag fra Menighedsraadens Side, som gaar ud paa, at nu skulde der udstykkes til Bunds paa flere Betingelser, bl. a. paa den Betingelse, som blev nævnt, at der af Statskassen skulde tilskydes ca. 3 000 Kr. til Indretning af Udhus til Præsten i den nuværende Ladebygning. Man maatte nu formode i Ministeriet, at dersom denne Betingelse ikke blev opfyldt — ja, jeg har nogen Grund til at tro, at det i Virkeligheden var Indholdet af den Skrivelse —, maatte de vende tilbage til deres oprindelige Standpunkt: at bevare al Jorden ved Præstegaarden eller saa meget, som det var muligt. Og de 3 000 Kr. kunde umuligt bevilges, dertil mangler der Hjæmmel i Jordlovens § 3. Jeg maa indskyde ved Omtalen her, at jeg mente ogsaa i den Henseende at opfylde det Løfte, jeg havde givet i dette høje Ting ved en lignende Sags Behandling i Fjor, at være forsigtig med de Statsudgifter, det drejer sig om. Der var i Virkeligheden ikke Hjæmmel for at give disse 3 000 Kr., og saa er det dog forhaabentlig ikke meget ulogisk, at Kirkeministeriet tilskriver Menighedsraadene, at den Betingelse kan ikke opfyldes, og derfor forbliver det ved den Afgørelse, der er truffet med den Ret, som Ministeriet har til at træffe en

en saadan, naar det ikke strider imod Jordloven. Men der blev skrevet i Skrivelsen, at rent bortset fra, at det ikke kunde opfyldes, maatte Ministeriet fastholde sin Bestemmelse. Saa foreligger der dette, som blev nævnt af det ærede Medlem Hr. Holdgaard, at der indgaar et Andragende til Ministeriet — det er, saa vidt jeg ved, endnu ikke indkommet, men jeg kender dets Indhold, idet jeg er sat i Kundskab derom — gaaende ud paa, at man, naar de 3 000 Kr. ikke kan bevilges, nu fastholder det Ønske, der dukkede op ved Udstykningsmødet i September om at faa udstykket til Bunds. Jeg tvivler ikke om, at Motiveringen for Menighedsraadene — Jordlovsudvalget kan have sin egen Motivering for Sagen, sin Interesse i Udstykning — er af ganske overvejende pekuniær Art, og det kan ikke bestrides, at det, at de skal bevare den Jordlod, om hvilken Ministeriet traf sin Afgørelse, vil medføre Udgifter, men disse Udgifter skal Staten ikke bære, og jeg forstaar ikke rigtig, hvad det ærede Medlem Hr. Olufson mener at maatte bebrejde mig i saa Henseende i Forhold til, hvad jeg udtalte, da en lignende Sag var til Behandling ved den forrige Finanslovbehandling. Der bliver ikke Tale om Statskasseudgifter, som man kan kræve efter Jordloven. Jeg forstod det ærede Medlem Hr. Olufson ved den forrige Finanslovbehandling saaledes, at det var paa dette Punkt, hvor man i Kraft af Jordloven har et Krav paa Statskassen, at man bad Kirkeministeriet være opmærksomt og varsomt. Jeg forstod det saaledes og finder det rimeligt, og jeg svarede i Overensstemmelse med, hvad jeg mente at burde svare, at det vilde jeg være vagtsom overfor. Men her foreligger der ikke Udgifter, man kan lade Staten betale; her foreligger der en Mulighed for for det første at skaffe Menighedsraadet som en Hjælp overfor den Forpagtergaard, der skal fornyes, den Hjælp, der ligger i et billigt Laan, og det raader Kirkeministeriet over; det er en indre administrativ Sag. Dernæst kan der maaske ogsaa ydes et mindre Tilskud af Fællesfonden til Hjælp, fordi disse Udgifter her nok kan føles trykkende.

Jeg tvivler ikke om, siger jeg, at det i Virkeligheden er det økonomiske Hensyn, som gør sig gældende for Menighedsraadet; men jeg ønsker meget stærkt at fremhæve dette, at saa længe jeg fungerer i min nuværende Stilling, vil det forekomme mig nødvendigt for min Opfattelses Skyld og for min Samvittigheds Skyld i Forhold til det, jeg skal styre med, at gøre, hvad jeg